

NEW YORK TIMES BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN WIGGS

KUNINGA KÄSUL

„TUDORITE ROOSI” TRILOOGIA
1. RAAMAT

Susan Wiggs
AT THE KING'S COMMAND
2009

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Krista Saar

© 2009 by Susan Wiggs
Ajakohastatud esimesest väljaandest
CIRCLE IN THE WATER,
HarperCollins 1994
© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

M04206210
ISBN 978-9949-12-888-4

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

*See raamat on pühendatud Joyce Bellile –
sõbrale, kolleegile, mõistuse häälele,
kõrvale telefoniliini teises otsas
ja mitmekülgssele muinasjutu-ristiemale.*

TÄNUAVALDUSED

Olen tänu võlgu Joyce Bellile, Betty Gyenesile ja Barbara Dawson Smithile, et nad lugesid seda raamatut valmimise protsessis sageli ja kannatlikult.

Kuulsus on nagu ring vees,
mis ei lakka iial end suurendamast,
ent hajub laiali levides siiski olematusse.

– William Shakespeare

PROLOOG

Detsember 1533

Mustlane varjas midagi. Juliana oli selles kindel. Isegi talli hämaruses, mida valgustas üksnes õliga täidetud sarves põlev taht, võis ta näha Zara närviliselt vilavaid silmi, kui tema suurte sõrmenukkidega käed sukeldusid räbaldunud seelikukihtide varju.

„Oh, no kuule, Zara,“ käis Juliana peale. „Sa ju lubasid mulle tulevikku ennustada.“

Zara sõrmed tõusid mängima oma müntidest kaelakeega. „Aeg on hiline. Sa peaksid minema majja tagasi. Kui su ema teaks, et sa hiilisid välja mustlastega lobisema, peksaks ta su veriseks ja ajaks meid välja lumme külmuma.“

Juliana sõrmitses oma keebi punasest granaadist nööpe. „Ema ei saa teadagi. Ta ei tule öhtul kunagi lastetuppa.“ Juliana kirtsutas nina. „Pealegi ei peaks ma enam lastetoas magama. Hakkan Miša rumalate vempude ja Borisi öiste hirmude jaoks liiga vanaks saama.“

Zara käsi, suur ja raske, mis lõhnas kergelt lambarasva järele, paitas Juliana põske õrnusega, mida tüdruk polnud iial oma emalt saanud.

KUNINGA KÄSUL

„Neliteist ei ole veel nii vana,” sosistas Zara.

Juliana vaatas tema poole läbi tolmuse õhu, mille muutis uduseks talli tagaosa latrites seisvate hobuste hingeaur. Tema ümber triivis heina ja loomade magus maine lõhn, mis eraldas väikese ruumi väljas valitsevast külmast.

„Piisavalt vana, et olla kihlatud.” Juliana asetaskäed põlvedele, tundes peopesade all keebi sooblinahkse ääristuse pehmust. „Kas sa sellepärast ei ennustagi mulle? Kas Aleksei Šuiski... On ta mees, keda ma saan armastada?”

Ta mõtles Alekseile, mustade juuste ja heleda nahaga võõrale, kes oli saabunud alles eile, et leppida tema isaga kihlusekorraldustes kokku. Ta oli kohanud meest ainult korra, sest maja oli määratu suur ja Aleksei näis arvavat nagu kõik teisedki, et Juliana kuulub veel lastetuppa.

„Kas ta hakkab mind peksma, kui me oleme laulatatud?” küsis Juliana hoolimatult. „Võtab uue naise ja saadab mu nunnakloostrisse? Suurvürst Vassili tegi täpselt seda. Võib-olla on see kõik nüüd moes.”

Zara huuled paotusid kergeks naeratuseks, ent tema tumedaid silmi varjutas mure. Paistsid tühimikud, kust ta oli ohverdanud hamba iga oma sünnitatud lapse puhul. Tema pesakond, nüüd seitse tugevat põngerjat, magas tühjas latris õlgedel ja karedatel tekkidel. Abikaasa Chavula ja onu Laszlo olid parajasti väljas, et kontrollida lõksudest jäneseid, keda potti pista.

Julianat haaras mugavuse ja kuhugi kuulumise tunne. Mustlaste jaoks oli haruldane nii kaugele põhja rännata, ent igal talvel tulid nad Novgorodi, sügavale metsasele sisemaale Moskvast loode pool. Juliana isa Grigori Romanov lubas väikesele hõimule külmade kuude ajal oma tohutust mõisas peavarju.

Seda privileegi polnud pakutud lihtsalt niisama. Juliana oli kolmeaastasena eksinud tihedasse jõega piirnevasse metsa. Isa

oli algatanud meeleheitliku otsimise. Lootus kahanes, kui lähenes külm põhjamaine pimedus, ja siis oli ilmunud keegi võõras.

Rõivastatud eredatesse põlvpükstesse ja narmastega ehitud karpaatlase pluusi, oli ta Grigori kennelist kolm barsoid rihma otsa võtnud. Otsides väsimatult koos tohutu suurte välejalgsete koertega, oli ta leidnud Juliana kõssitava ja nutvana jäise jõe äärest.

Juliana mäletas vahejuhtumist vähe, kuid ta ei unusta üial barsoide ekstaatilist haukumist ega Laszlo imepäraselt metsikut nägu ja tema käsivarte tugevust, kui mees ta sülle võttis, et koju viia.

Sellest päevast peale oli ta tundnud tõmmet nende salapärase nomaadlike inimeste poole. Soontes voolamas keiserlik veri, oli ta hällist peale mõistetud saama mõne võimsa bojaari naiseks. Ta ei pidanud mustlasi isegi märkama, veel vähem nendega suhtlema. Fakt, et nad olid talle keelatud, muutis nende salajased kohtumised üksnes magusamaks.

„Noh?” käis ta Zarale peale. „Oled sa Alekseist niisugust nägemust näinud?”

„Sa tead, et mu nägemused ei ole nii selged ega nii ilmsed.”

„Millised siis?” Kannatamatu Juliana tõmbas hõbenööbi oma kapuutsi küljest. „Säh, see on väärt vähemalt sada kopikat.” Zara käsi sulgus ümber vidina ja Juliana naeratas kavalalt. „Ah. Kas see aitab sul selgemalt näha?”

Zara pillas nööbi oma pihiku vahele. „Teie, *gaje'd*,” ütles ta heatujuliselt. „Te olete kõik nii kergeusklikud.”

Juliana naeris, nööp polnud talle väärtuslikum kui tulesüütepeerg. Tema perekonna rikkus oli fakt, mida ta aktsepteeris niisama varmalt, nagu ta oli aktsepteerinud isa pikki äraolekuid Vassili III, naabruses asuva linnriigi Moskva suurvürsti teenistuses.

See mõte kainestas teda. Paar nädalat tagasi oli Vassili surnud. Ta oli jätnud troonile oma vaevalt kolmeaastase poja Ivani ja tema bojaaride nõukogu tülitsetes omavahel ägedalt.

KUNINGA KÄSUL

Viimasel ajal oli isa jäänud lukustatult oma kabinetti, kirjutas meeletuid läkitusi oma liitlastele teistes linnades. Ta oli mures halastamatute aadlike pärast, kes olid hakanud nüüd, kui vürst oli surnud, valitsemisvõimu nõudlema.

Raputanud mõtteist kujutise oma isa murelikest silmadest ja kuhtunud näost, sirutas Juliana käe välja, peopesa üleval. „Ära seekord midagi tagasi hoi. Pikk elu ja õnn võivad rahuldada ebausklikke *gaje*’sid, kuid mina tahan tõtt.”

Zara pööras vastumeelselt Juliana peopesa vilkuva lambitule poole. „Mõned asjad on parem teadmatusse jätta.”

„Ma ei karda.”

Zara silmad lukustusid Juliana omadesse, looritatud mustad lombid selgete smaragdrohelistes vastas. „Hea on olla kartmatu, Juliana.” Zara sõrmeküüs, ääristatud igivana mustusega, järgis looklevat katkematut joont üle Juliana peopesa. Siis vaatas mustlanna suurt prossi, mida Juliana oma õlale kinnitatult kandis.

Habras lambileek andis rubiinile elukuma, pannes vääriskivi ristikujulises kullast ja pärlitest raamistuses põhjatuna paistma.

Zara silmad lõõmasid ja tema põsk – seesama, mis oli nii suu- repäraselt tähega märgistatud – näis veidi lõtvuvat. Ainsagi liigutusega paistis ta minema lipsavat, sügavale intuitsiooni ja kujutlusvõime salajasse kuningriiki.

„Ma näen kolme tugevat naist.” Zara rääkis aeglaselt, tema mustlasaktsent tugevnes. „Kolm läbipõimunud elu.”

Juliana kortsutas kulmu. Kolm naist? Ta oli oma isa ainus tütar, kuigi Moskvas oli tal loendamatu nõbusid.

„Nende saatused on visatud nagu seemned nelja tuule poole,” jätkas Zara, vaadates ikka veel ainiti juveeli südamikku. Tema sõrmed silitasid ja ringlesid lakkamatult, avastades Juliana käe ainulaadset topograafiat.

Zara puudutas õrna kõverjoont. „Esimene rändab kaugele.” Tema tömp sõrm jätkas edasinihkumist, kuni jõudis katkendliku jooneni. „Teine kustub vihkamisleekides.”

Zara sõrm tuli ringiga tagasi ja leidis punkti, kus kolm pea-joont ühte koondusid. „Kolmas tervendab vanad haavad.”

Külmavärin jooksis mööda Juliana selga üles. „Ma ei saa aru,” sosistas ta, võideldes tungiga käsi tagasi tõmmata. Väljas lõgistas tuul läbi raagus puude, üksildane hää jäi ja pimeduse maailmas. „Kuidas sa saad minu peopesalt nende kahe saatust näha?”

„Kuss.” Zara pigistas kõvemini ta kätt, sulges silmad ja hakkas õõtsuma otsekuu meloodia rütmis, mida üksnes tema võis kuulda. „Saatus kukub nagu kivi vaiksesse vette. Ringid voogavad pidevalt väljapoole, hõlmates teisi elusid, ületades nähtamatuid piire.”

Kauges kennelis lisasid koerad oma hääled tuule ulgumisele. Zara võpatas selle heli peale. „Ma näen verd ja tuld, kaotust ja taasühinemist ja nii suurt armastust, et ei aeg ega surm suuda seda hävitada.”

Kähedalt sosistatud sõnad jäid hämarusse rippuma nagu tol-
mukübemed. Juliana istus liikumatult, osa temast täiesti teadlik, et Zara oli kogenud trikitaja, kes ei näinud tulevikku rohkem kui tema venna lemmik troikaponi. Ent sügaval Juliana sisemuses liigatas ja nihkus miski ning muutus soojaks nagu tuulehingusest õhutatud süsi. Ta tunnetas eredat maagiat Zara sõnades ja kuigi need polnud rohkemat kui ebamäärased ettekuulutused, sööbisid nad tema südamesse.

Nii suur armastus. Kas ta leiab selle Alekseiga? Ta oli meest kohanud ainult korra. Aleksei oli nägus ja nooruslik, rõõmsate silmadega ja ambitsioonikas. Kuid armastus?

Küsimused ummistasid ta kurku, kuid enne, kui ta jõudis rääkima hakata, huikas öökull vaikselt küünisarikatelt.

KUNINGA KÄSUL

„*Bengu!*” Zara laskis Juliana käe lahti. Tema silmist paistis hirm.

„Mis on?” küsis Juliana. „Zara, mida sa varjad?”

Zara tegi sõrmedest kurja peletava märgi. „See öökull laulab Benguile – saatanale.” Tema hääl värises. „See on selge enne...”

„Mis enne?” Juliana kuulis nõrgalt kapjade trummipõrinat. Mitte just et kuulis, vaid tundis nende sügavat rütmi oma kõhukoopas. „Zara, see oli ainult küüni öökull. Mida võiks see ennustada?”

„Surma,” vastas Zara, hüppas üles ja jooksis latri poole, kus lapsed magasid.

Juliana vabises. „See on naeru...”

Küüniuks paiskus lahti. Keerleva lume pöörises, mida valgustas tagant kuu jääne kuma, sisenes küüni Laszlo. Tema taga tuli Zara abikaasa Chavula. Mõlema mehe tõmmud näod olid hirmust pingul.

Chavula rääkis kiiresti mustlaskeeles. Siis märkas ta Julianat ja värv kadus ta põskedest. „Jumal!” ütles ta vene keeles. „Ära lase tal näha!”

Külm kartus pigistas Julianat. „Mis toimub, Chavula?” Ta liikus ukse poole.

Laszlo seisis talle teele ette. „Ära mine välja.”

Viha tulvas üles ja ühines hirmuga. „Sul pole mingit õigust mind käsutada. Astu kõrvale.”

Juliana kasutas mehe kõhklust ära. Ta trügis Laszlost mööda ja astus väljas tormitsevasse lumme.

Tuul rebis tema keepi. Keerlevad lumehelbed katsid ta näo ja ta vaatas pilukil silmadega läbi tuisu peamaja poole.

Korrapäratut häärberit valgustas võigas punane kuma.

Juliana karjatas.

Maja lõõmas leekides. Tema perekond ja kõik teenijad olid ohus. Ta armastatud barsoid ja jahikoerad olid suletud kõõgi kõrval asuvasse kennelisse.